

ik kan hem geen pijn doen, ik hou zoo van hem, van hem, van hem alleen, hoor je”.

„Je hoeft van mij niet te houden. Ik wil je alleen kussen. Je liefde wil ik niet. Alleen de fijne wellust van de ontrouw. Je hoeft mij niets te geven, alleen wil ik je lippen hebben, — één minuut, en je borst tegen mij voelen — één seconde, Ester.... je heele leven voor hem, maar een seconde je lichaam voor mij” — hij greep haar handen en trok haar aan zijn borst. Willoos liet ze hem begaan. Zijn lippen grepen de hare. Duizel-wilde minuten gingen voorbij.

Toen rukte ze zich los en rende naar de deur. Maar Bart was haar voor.

„Waar ga je heen?”

„Naar Dolf”.

„Bedenk, dat je hem liefhebt, Ester”.

„Daarom juist, daarom juist. Alles zal hij weten”.

„Dan heb je hem niet lief”. Kalm en als gestold waren zijn trekken. „Luister naar mij, Ester. Ik weet dat het hoogste goed voor Dolf is, zijn liefdetrots, het weten, dat jij geheel voor hem bent. En nu wil je hem ongelukkig gaan maken, door hem dat af te nemen. — Waarom? Om je zelf te ontlasten van een valsch schuldbesef”.

„Geen schuldbesef. Ik erken geen schuld. Maar het besef, dat hij dit niet zou weten, zou tusschen ons staan. Als het hem pijn doet — goed! Beter dan dat hij het niet weet. Hij zal mij dankbaar zijn. En bovendien: ik wil scherp de grens trekken. Als ik mezelf niet belet, een dergelijke scène tot herhaling te laten komen, dan... dan... Er is een machtige bekoring in ontrouw, maar mijn liefde is grooter. Ik hoor Dolf komen, ga nu heen en laat me met hem alleen”.

Bart zag haar aan. „Wil je mij een hand geven, Ester? De hand van de kameraadschap?”

Zwijgend legde ze haar handje in zijn groote hand. Toen ging hij. Ze hoorde hem haastig de trap afloopen, terwijl Dolf van boven kwam. Toen de voordeur dichtsloeg kwam Dolf binnen.

„Is Bart weg?”

„Ja. Dolf kom hier zitten. Ik moet je wat vertellen”.

„Ik weet het, kind”.

„Wat weet je?” Haar stem beefde, terwijl ze naast hem knielde en in het nestje van zijn armen kroop.

„Ik weet, dat mijn vrouw mij boven alles liefheeft”.

„Dolf, ik ben je ontrouw geweest”.

„Klein meisje! Heeft hij je gezoend? Ja? En toen?”

„Toen.... niets. Toen wou ik naar je toe, om je alles te zeggen en bij je te zijn”.

„En was de ontrouw toen voorbij?” Hij hield haar hoofd tusschen zijn handen en zag haar oneindig-teeder aan. „Je kent de ontrouw niet, kind. Je had daarstraks gelijk. Zoodra ontrouw bestaat, is er geen liefde meer. Zoolang er liefde is, kan er geen ontrouw wezen. Dat je dadelijk naar mij toe wilde, en je gezicht toen ik binnen kwam — dat is voor mij de zekerheid, dat de groote liefde ongeschokt, ja zelfs versterkt is, mijn vrouw”.

Een stilte daalde over hen. Hij trok haar op zijn knieën en leunde haar hoofd tegen zijn schouder.

„En”, kwam zijn stem diep uit zijn borst, „vertel mij nu iets van de feiten. Was het... was het naar?”

Ze hief haar hoofd en zag hem aan. „Het was niet naar, ik.... laat ik het nu maar niet zeggen....”

Een pijn trok even over zijn gezicht. Ze zag het en, zich wild aan zijn schouder werpend, begon ze woest te snikken.